

הפצת מעיינות החסידות

אור מופלא

לרעות בגנים לאור תורת מרן אור שבעת הימים ותלמידיו הק' זיע"א

שנה ב' | גליון ג'ה | פרשת ויצא תשפ"ב

נראה אור | אמרות קודש ופנינים קדים על פרשת השבוע

ויצא יעקב מכאר שבע (כח, י)

לצדיק נרמה תמיד שהוא רחוק מן הקדושה

נראה הרמז כי הצדיקים העובדים ה'. באמת הם מלאים חרטה ושפלות רוח ואדרב נגמ' להם תמיד כאלו מתרחקים תמיד מקדושי ולכן מתחזקים לעבוד ה'. משא"כ הרשעים ואנשי שקר לא די שסרים מאחרי ה'. אף גם כל אחד דרכו ישר בעיניו ומתהלל בלבו כי הוא ישר ונאמן ועובד ה' כמ"ש במי"א: וז"ש ויצא יעקב מבאר שבע מי שהוא כיעקב צדיק וחסיד ובבחינת עקב נדמה לו כאלו הוא יוצא ומתרחק מבאר שבע והוא הקדושה העליונה אבל וילך כלומר מי שהוא מלא גיאיות כי הולך הוא חרנה הוא מביא חלילה חרון אף.

***

ויפגע במקום וילך שם (כח, יא)

עיקר התפילה הוא שיתגדל ויתקדש שמה רבא

ופרשי בגי' פגיעה זו תפלה. יבואר בפנינים משנה בזבחים זה הכלל אמר ר"י אם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן אינו חייב קודם ואם מחשבת הזמן קודמת למחשבת המקום פגול וחיבים עליו כו'. יש לרמוז בדבריהם כי הנה האדם צריך להתפלל ובעמדו לפני ה' ידע כי כל צרכי חמודי תבל ועיני הזמן אינם העיקרי בבחינת התפלה אף כי ההכרח מביאו לזה צורך הפרנסה והבריאות ע"כ אין זה העיקר. אך זאת תורת האדם שיתכונן בעיקר תפלתו שיתגדל ויתקדש שמי רבא. ואח"כ על יסוד הנאמן הזה יתפלל ג"כ על צרכי עצמו בעניני עוה"ז השייכים לעבודת האדם בקיום הגוף בבריאות ובפרנסה וזה ההכרח לא יגונה. כי כן אמרו חכ"ל: שעה ראשונה יושב ושובה שני יושב ודן ואח"כ זן ומפרנס כן האדם צריך לכוון השעות בהקדמת כבוד השם ב"ה ראשונה כי כן יסדו ר"ל סדר מלכות ראשונה לזכרונות להקדים כבוד שמים תחלה לשאלת צרכיו. ועד"ז רמז ר"י אם מחשבת המקום קדמה למחשבת הזמן. היינו מחשבת המקום ב"ה קודם בתפלתו למחשבת צרכי גופו בעוה"ז אינו חייב. ואם מחשבת הזמן קודם פיגול הוא וחיוב.

במקום. כי יעקב אבינו ע"ה התפלל תחלה על כבוד המקום ב"ה ועל בנין בהמ"ק כמבואר במד"ר. ואח"כ התפלל יעקב אבינו אם יהי אלקים עמדי וכי ונתן לי לחם לאכול כיו ושבתי בשלום וגו'.

***

יעקב אע"ה תיקון שיוכל כא"א להתפלל גם מדרך השכחה

פירשי ז"ל ללמדך שקפצה לו הארץ, היינו רמז שתפילותיו היו רק משמים היינו מצד רחמנות הבורא ברוך הוא ולא מצדו, והוא שקפצה לו הארץ, ועי"ז היה תפלת אמת, והוא תתן אמת ליעקב. וזה שאמרו חכ"ל (ברכות כו, ב) יעקב תיקון תפילת ערבית, היינו מעשה אבות סימן לבנים שיעקב אע"ה תיקון בבחינת ערב, שהדעת מעורבת היא לו מרוב חטאיו ופשעיו, עם כל זה יוכל להתפלל מצד רחמנות הבורא.

***

תוכחת מוסר לאדם ממעשי האבות הק'

תוכחת מוסר גדול יוכל כל איש ישראלי ליקח לעצמו מזה האדם ולפנות מחשבתו מהבלי הזמן המדומה ולדבק באהבת השי" ברוך הוא וברוך שמו ולעבדו בתורה ובתפלה ובמעשים טובים בשכל אמת וזך. ועיקר שכל מעשי האדם היינו הילוך, דיבור, שמיעה, ראייה, שכיבה וקנייה וכדומה. בכל דבר יתא מוטף בתוכו שכל אמת וזך לעבודת השי" בלי שום סיג ופסולת ח"ו. וצא ולמד מאבותינו הק' וילך בעקבותיהם. פקח עיניך וראה איך ממעשה גשמית של אבותינו הק' נארג ונעשה מהם תורה הקדושה, ואיך התורה מספרת לנו הליכת יעקב מבאר שבע ובאיזה מקום ישן והדיבורים שדיבר עם רחל בת זוגו ואיך שנשק אותה ואיך שזיהה רועה את צאן לבן, ותחבולתיו ששעה המקלות. וכיוצא באלו. הלא מזה מוכח שכל מעשיהם מקטן ועד גדול היה הכל רק בהשכל ודעה מיושבת בתכמת אלהות. והיאך רמז בכל עניניהם לדברים עליונים נפלאים וגוראים. וכשיסתכל יתבונן האדם בזה היטב. ראו לו להתלבש בגושה ועונה גדולה איך הוא נבצר מדעת ולא ביתא אדם לו. הנהגה שהוא מתפלל ולומד הוא בלא שכל ודעת ותשוקה רק כאיש חולם. והלואי שיחלום לנו בהקיץ כחלומו של יעקב.

והנה סלם מוצב ארצה וראשו מגיע השמימה (כח, יב)

כפי התבטלות ימי ההול' לשב"ק
כן תהיה בו העליה

יש לומר שמדומה על ימי המעשה ושבתי קודש. 'סולם' מוצב ארצה הוא ימי המעשה, וראשו מגיע השמימה הוא בחינת שב"ק שגבוה מאד, והנה מלאכים אלקים עולים ויורדים בו שאינם שכל מצוה נברא מלאך מיוחד. בפרט ממוצות שב"ק, והוא עולים ויורדים בו. כי כפי התבטלות ימי המעשה לשב"ק יוכל השבת להעלות הכל כי שאול שנטר וכו'. כדאייתא מאן שנטר שבתא כאילו נטר אורייתא כולא. רק הכל תלוי שיהיו ימי המעשה טפלים להשבת. עי"ז יוכל השבת להעלות אותם. וכמו כן הוא בכל עבודת השי" שהאדם עושה יהיה זה עיקר אצלו והכל טפל לו. ועי"ז יוכל להיות עליה להכל. וזהו ה' ניצב עליו כדאייתא שבת איהו שמה דקב"ה.

***

ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה (כח, יג)

החילוק בין צדיק לרשע בקיימתו

כתיב הכא ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' ולהלן כתיב (מא, ד-ה) ויקץ פרעה וישן ויחלם שנתו וגו' כי בלילה כל איש מתעורר מעט משנתו, כצדיק כאיש המוני. אמנם החילוק ביניהם הוא, כי הצדיק כשמתעורר מעט קם תיכף ומשכבו בזהירות וחסדות, ומתלהל לעבודת השי"ת בתורה ועבודה שירות ותשבחות. אבל לא כן איש המוני, גם כאשר מתעורר, הופך את עצמו לצד השני עד שישן עוד די והותר. וזה מאח"כ: ויקץ יעקב הצדיק משנתו, תיכף ומיד:

אור חדש | אמרות קודש מרועי החסידות בדורינו

אמרות קודש

מכ"ק אדמו"ר מטשערנאביל שליט"א

ויקץ יעקב משנתו ויאמר אכן יש ה' במקום הזה ואנוכי לא ידעתי (כח, יג) כ"ק מרן אאמ"ר ז"לע היה אומר שזקינו הק' היה חוזר ושובה הרבה פעמים הווארט של האוהב ישראל (ליקוטים, ד"ה וישכב) שכתב בזה, שיעקב אבינו לא ישן כל י"ד שנים שהיה נטמן בבית שם ועבר, ולא היה יודע שבשינה ג"כ אפשר לעבוד את ה', והוא שאמר אחר שזכה להתעלות כה גדולה בשנתו, שעתה הוא יודע 'אכן יש ה' במקום הזה' היינו שאפשר לעבוד את ה' גם על ידי שינה, ו'אנוכי לא ידעתי' הדבר הזה עד עתה.

והנה איתא במדרש עה"פ ויקץ יעקב משנתו 'ממשנתו', והרבה מפרשים עמדו על כך לבאר כוונת דברי המדרש. וידוע מה שאומר הט"ז עה"פ בתהילים שוא לכם משכימי קום מאחרי שבת וכו', כן יתן לידו שנה. דהיינו דכשארם לומד תורה וודאי שמקבל על כך שכן, וכמו"כ מי שישן כדי שיהיה לו כח ללמוד בראש צלול אז נחשב לו גם השינה כמו לימוד, כי כל כוונתו בזה בכדי שיוכל ללמוד. וזהו 'שוא לכם משכימי קום' היינו לשוא הוא מה שהם משכימים קום מוקדם מאד, 'מאחרי שבת' אלו המאחרים לילך לישון, 'כן יתן לידו שנה' שהקב"ה יתן שכן על השינה כמו על הלימוד אם המטרה בה היא בשביל הלימוד כראוי.

ובאור החיים הק' מביא בספרו חפץ ה', ומובא במאור ושמש, בביאור מה שאנו אומרים בסיום השי"ם אנו עמלים והם עמלים אנו עמלים ומקבלים שכן והם עמלים וכו', ולכאורה צ"ב כפל הלשון. אלא הכוונה בזה, דהא בוודאי פשיטא שאנו שעמלים על התורה מקבלים על כך שכן ולא מי שאינו עמל עליה. אלא דקאי על העמל בעניני דעלמא דשניהם עמלים בפרנסה, ואנו רצים והם רצים ג"כ קאי על עניני העולם הזה, אלא החילוק הוא שאלו העמלים על התורה מקבלים שכן לא רק על עמל התורה אלא גם על העמל בגשמיים בעולם הזה, כאשר כל הכוונה של העמל הוא כדי שיוכל לעבוד את ה' בתורה ותפילה, אז מקבלים שכן גם על העולם הזה.

וזה פירוש המדרש ויקץ יעקב משנתו, שאין זו שינה פשוטה, אלא 'ממשנתו' שגם השינה כלימוד תחשב, כדברי הט"ז הנ"ל שאם אדם ישן כדי שיהיה לו כח ללמוד תורה נחשבת השינה ג"כ כתורה.

נערך ע"י מכון 'אורות רבותינו' טשערנאביל

ויאמר אכן יש ה', ולעומתו, ויקץ פרעה, איש המוני, מיד: ויחלום שנית.

***

והלא היתה יפת תאר ויפת מראה (כט, יז)

עיקר התפילה צריך להיות עסר השכינה

דנהג יש אנשים שמתפללים כל התפילה בכוונה, אבל כשיסתכל על פרטי התפילה ימצא שהיה כונתו לצורך עצמו, לזה צריך בני, לזה ח"ו, לזה מזוני, והדרך הנכון שכל תפלתו יהיה שלימה לצורך גבוה, ולא להנאת עצמו כלל בשום פרט. וזה יפ"ת ר"ת 'ימלא פ' תהלה' (תהלים עא, ח). צריך להיות בתואיר ומרא"ה, ר"ל בכלל ובפרט רק לשמו יתברך ולתיקון השכינה הנקראת רחל.

יהוה למאורות | יומא דהילולא קדישא של צדיקי הדורות

הרה"ק רבי אברהם דוב מאוריטש זיע"א בעמח"ס 'בת עין' י"ב כסלו תר"א

אורו של רבינו הרה"ק רבי אברהם דוב מאוריטש זיע"א הצפיע בין השנים תק"כ לתקכ"ה, לאביו הגאון רבי דוד אויערבאך זצ"ל שהיה אב"ד ומגיד מישרים בק"ק חמעלינק.

בהגיעו לפרקו נלקח אחר כבוד לחתן אצל הגאון רבי נתן נטע זצ"ל אב"ד אוריטש, מבני היכלא של מרן אור שבעת הימים הבעש"ט הק' זיע"א, אשר בא בקשרי ידידות עם הרה"ק בעל המאור עינים זיע"א והרה"ק בעל התניא זיע"א.

תחילה הגיע רבינו לקנות חסידות בצל הרה"ק הרבי ר' זושא זיע"א, כמו"כ הסתופף בצל הרה"ק מכאריטשוב זיע"א, והיה תלמיד מובהק הרה"ק בעל המאור עינים זיע"א, ולאחר פטירתו המשיך להסתופף בצל בנו הרה"ק רבי מרדכי מטשערנאביל זיע"א.

טרם מלאו לו כ' שנים נקרא למלאות מקום חותנו ברבנות אוריטש, על כסא זה ישב כארבעים שנה עד שנתמנה לראב"ד זיטאמור. בשנת תקצ"ז זכה רבינו לחונן את עפר ארץ הקודש, טרם נסיעתו נכנס לקבל את ברכת צדיקי הדור, ונתיישב בעיה"ק צפת.

מדברי תורתו נדפס הספה"ק 'בת עין' וה"ת ומועדים. בשנת תר"ו פרצה מחלה מדבקת בעיה"ק צפת אשר רבים חללים הפילה, ורבינו נדבק בה, טרם הסתלקותו הבטיח שהוא יהיה הקרבן האחרון של מגפה זו ולא תוסיף לפקוד את העיר.

יואסף אל עמי ביום י"ב לחודש כסלו שנת תר"א, ומנ"כ בעיה"ק צפת.

למד לבניו איך להתנהג

אדם מגיד לבניו או לתלמידיו כך אני עושה, כך היה אבי עושה, כך היה רבי עושה כדי שהם יעשו כך. (ספר חסידים סימן תקכ"א)

טוב מאכילת הרב

יתחייב האדם לחקור הצדיקי, ולספר בשבח מעלתם, והגיד לך כי ערך החקירה הזאת בחקר כבודו הוא טוב מאכילת הדבש, כי אכילת הדבש הרבות לא טוב, והרבות לחקור כבודם, הוא טוב וכבוד אצל המחשבה, כי אין ספק שהמשבח את הצדיקים תמיד, אין זה כי אם מצד טבעו ומזוג הטוב, ולכן ספור שבחם אצלו מתוק מדבש. (רבינו בחיי בראשית לב, ד)

חשיב ללימוד תורה

כשספר הרה"ק רבי יחזקאל שרגא משינאווא זיע"א סיפורי צדיקים ראה שאחד השומעים מגרד באזנו. אמר לו הרה"ק שילך ליטול הידים, כמו שנפסק בשו"ע (סימן צב, סעיף ז) שנגיעה באזן בזמן לימוד תורה טעון נטילת ידים, וסיפורי צדיקים דינו כמו שעוסק בתורה. (דברי יחזקאל החדש, הליכות והנהגות)

מביא השראת השכינה

הרב הגאון הקדוש ה"ר יעקב יצחק זצוקלה"ה מלובלין, פעם אחת עבר דרך קלויז אחד וראה שיוצא משם אור גדול היה מדמה בדעתו שיושבים שם איזו אנשים שלומדים תורה לשמה, ונכנס לשם וראה שני חסידים יושבים ומדברים ביניהם איזו דיבורים, ואינם לומדים. שאל אותם הרב: אחי מה אתם מדברים השיבו לו: שמדברים איזו דיבורים מצדיקים. הרב בשמעו זאת נתפעל מאד, כי הבין שעל ידי זה יוצא האור, וסיפורם זה גרם האור (סיפורי צדיקים החדש)

נעשה מזה לחסיד

אמר הרה"ק רבי מנחם מענדל קאפאצ' זיע"א, שהוא נעשה חסיד מזקן אחד שספר מעשיות מצדיקים הקדושים. ער האט פארציילט, איך הארעגט. (אמת ואמונה)

עוקרין בזה מרכבת הטומאה

פעם אחת נסע הרה"ק רבי דוד מלעלוב זיע"א עם מחותנו היהודי הק' זיע"א לכפר אחד על שבת קודש, וישבו שם על סעודת מילה מלכה, והתחילו לספר סיפורי צדיקים, ובתוך כך לא לשם ערל אחד, וביקש מהבעל הבית שירשהו שיכנס, כי בקור גדול, ואינו יכול ליקח בחוץ. והנה פרנסתו היה אז שהיה לו בית מרוזח, ונתן לו משקה יין שרף, וגם נתן לו מקום לשכב שם. וכשישן לערך רביעי שעה, פתאום הקיץ משניתו, וצווח מאד במהומה גדולה עד אין לשער, והוכרח לצאת משם, ושהה שם לערך י' מינוט, והתעורר לבכות שייכנסו אותו לבית, שהקור גדול, ונכנס לבית, ושכב על משכבו, ומיד התחיל לצווח גיוואלד גיוואלד, ורץ לחוץ, ובא עוד הפעם, וביקש שייכנסוהו, ושאל אותו מפני מה צווח כל כך. ואמר, כשהתחילו לספר עינים זיע"א דע מה שמדברים, היה נראה לו כאילו אחד ישב לו על ראשו, ואחד על הרגל, ואחד שוחטו. ואמר הרב הקדוש הנ"ל: הדין עמו, כי אם מספרים מקדושת הצדיקים, אזי מסירין ועוקרין מרכבת הטומאה ממקומה, ואם כן עוקרין להערל ששורש, כי יש לו אחיה ושורש בטומאה רחמנא ליצלן, ועל כן צווח. (מגדל דוד)

כוחם רב להחיות נפש

שמענו מרבינו הקדוש בעל ישמח ישראל מאלכסנדר זיע"א, בשם אביו אדמו"ר הגדול והקדוש רבי יחיאל מאלכסנדר זיע"א, שאמר בשם צדיקים הקדושים, שאם אין לאדם כח ללמוד או להתפלל, ובמה יחיה נפשו, אז היא עצה הגונה לספר שבחן של צדיקים, כי כחם רב. (תפארת ישראל)

ופניו לבנים כפי מות, וא"ל רבינו כיון שראית אומר לך, עתה באו אלי בעל המסא' ובעל המלחמות להכריע במחלוקתם בענין פלוני בעם שבת, ובמתימות דרזיקעא הוחלט שאני אחיה הבורר.

זכותו יגן עלינו ועל כל ישראל

(מקורות: אצות הון, אספקלריה המאירה, הדעה והדבור, זכרון עז, יחי אור, מאמר מרדכי, מפי ספרים וסופרים עין עזר, שירת שלמה)

הוא היה אומר

ויקרא את שמו מן (שמות טו, לא) מלשון אמונה, כי כשירד המן יד הארת אלקות גדולה כ"כ, עד שנקבע אמונה גדולה בלבם, שבכל מקום שהסתכלו לא ראו כי אם חיות אלקות בלבד, והבינו שאין עוד מלבדו.

כאשר עזב רבינו את עירו זיטאמיר בדרכו לרה"ק, בעת הפרידה מאת חסידיו ובני קהילתו, שאל אותו אחד ממקורביו במעמד אנשי המקום, איך יוכלו חסידיו להיות מקושרים ודבוקים בו כאשר הוא נוסע למרחקים ולא יוכלו עוד לראותו ולדבר עמו ואיזה עצה יש לו בשבילם. השיבם רבינו בזה"ל: כתיב (דברים י: ט) 'ובו תדבק' וכי אפשר לדבק בו אלא הדבק במידותיו (שבת קלג ב) מה הוא רחום אף אתה היה רחום, מה הוא טוב אף אתה היה חנון וכו' ומוכח מזה כשמדבק עצמו במידות של אחד דומה ממש כמי שמדבק בו, על כן גם אתם תראו לדבק עצמכם במידותי אשר והורגלתי בהם ליהרהר מנעורי עד היום הזה ויהיה כמו שמדבק בי ממש פנים אל פנים. והמדות שהורגלתי ליהרהר מהם מנעורי הם שלשה אלו: לשון הרע, שקר, גסות הרוח.

טרם נסיעתו לארץ הקודש עלה רבינו לבקר את הרה"ק רבי אהרן מזיטאמיר זיע"א, בעמח"ס תולדות אהרן, והרה"ק מזיטאמיר חלה אז ונפל למשכב, וכאשר הגיע רבינו לבקר. אמר לו הרה"ק, שמסוגל לרפואה עבורו ולשתות ממי ירץ ישראל, והיות הוא בדעתו לטוע לארץ ישראל, ובכן כבר יש לו עתה הכח של ארץ ישראל, וע"כ יכניס מעט מים לפיו ואח"כ יפלטם לתוך כלי, והוא ישתה המים ויהא לו לרפואה, ועשה כן רבינו, והיה לו לרה"ק לרפואה.

והיה זאת כאשר עלה במחשבתו של רבינו לעלות לחונן עפר ארה"ק, וטרם גילה את סודו ומחשבתו לשום איש, וכבר הרגיש בזה הרה"ק מזיטאמיר.

בשנת תר"א פרצה בצפת מגפה איומה שנקרא בפי ההמון 'עפוש' שהפילה חללים רבים רח"ל, וגם רבינו חלה במחלה אנושה זו, ומכיון שזו הייתה מחלה מדבקת מאד, הטילו השלטונות הסגור חמור על החולים במחלה זו ועל כל אלו שבאו אתם במגע. מחלתו של רבינו הלכה והחמירה, וכאשר הרגיש כי שעתו קרובה, שלח לקרוא אליו את תלמידו הגה"ק רבי שמואל העליר זצ"ל ברם, בני ביתו של ר' שמואל שחששו לסכנת ההדבקה ממחלה זו, העלימו ממנו את הדבר ולא מסרו לו את הזמנת רבו. כשראה רבינו שר' שמואל בושש מלבוא, הביע את צערו על כך, באמרו כי רצונו היה למסור לו את כל מעיינות החכמה ורזין דאורייתא שקבל מרבתי. וכל ימיו של ר' שמואל היה מצטער על שהעלימו ממנו את הדבר ולא זכה להענות אל קריאת רבו.

פעם אחת ניגש יהודי אל רבינו וביקש רחמים על אשתו ששוכבת על ערש דווי, בשמוע רבינו דבריו, העלה בת-שחוק על פניו וקרא, וא"ל אכפת אם היה לא תבריא. בשמוע זאת היהודי הלזה אחזתו זלעפות ורץ לביתו בחושבו שאכן הגרוע מכל קרה, ובבואו שמח לראות שחל שיפור לטובה וכי היא מתחזקת משעה לשעה. מיד רץ לספר זאת לרבינו, וענה לו רבינו תדע כי הנהגת ה' והס"ט"א פועלים לעשות ההיפך מרצון ישראל, וכאשר ראיתי חומרת מצבה, הייתי מוכרח להראות להס"ט"א שלא איכפת לי מחולייה ושוב ניח לה לנפשה מאחר שאי"ז נגד רצוני

פ"א ה"ן באיזה ברית שבאמצע הסעודה פנה רבינו והלך לנות, ותוך כדי הסעודה נתעורר שאלה בכשרות העוף ששחטו עבור היוולד, והרבנים שם חששו להורות מחמת ששתיו יין, ופנה בעל הברית לחדר רבינו לראות שמא כבר הקיץ משנתו. ובהכנסו אחזו חיל ורעדה בראותו את רבינו עומד בשרעפים

רבינו סיפר שכשהיה כבן ט' שנים היה ניעור פעם כל ליל שישי ועסק בתורה, וזקינתו אשר גידלתו עשתה עבורו על כך מאכל מיוחד 'ראסאל'ע' של בשר עוף, ונתיישב רבינו מאד מר, שנותנים לו זאת על שהיה ער כל הלילה. ומרוב צער נשך חתיכת בשר מידו. וסיים רבינו ואמר על כך: למה אני מספר לכם כל זאת, כדי שלא תעלו על דעתכם שמאכילת בשר נעשים רבי'.

בת הרעש שהיה בעיה"ק צפת בשנת תקצ"ז, היה רבינו בבית מדרשו והתפלל עם הציבור תפילת מנחה, כשהגיעו בתפילתו לנפילת אפיים, החלו זעזועי הרעש, ומיד השתחווה בפישוט ידים ורגלים על רצפת בית המדרש תוך תפילה ותחנונים, וקרא למתפללים להתאסף סביבו. עקב הרעש הגדול, התמוטטו ונפלו רוב תוקרתי בית המדרש וקירותיו, ורק אותו שטח מצומצם בו נמצא רבינו והמתפללים שהצטופפו סביבו, לא נפגע ונשאר עומד על תלו עד היום הזה.

החסיד הגה"צ רבי אברהם קליינפאהלץ זצ"ל אב"ד פלאנווה בעמח"ס 'צלותא דאברהם' היה מגדולי חסידיו הרה"ק התפארת שלמה מראדאמסק זיע"א, פעם נודע לרבו שישי בידו הספר 'בת עין' וביקש לשאל ממנו את הספר, כעבור שבוע נסע התלמיד לשהות בצל רבו לשב"ק, כאשר הגיע ביום ראשון לאחר התפילה כדי ליקח ברכת פרידה, היה הרה"ק מראדאמסק עטור בטלית ותפילין, וביקש שישיאר את הספר אצלו לעוד כמה שבועות, כשמוע החסיד את בקשתו הבין שהספר חשוב בעיניו, לכן אמר שהוא משאירו אצלו במתנה, באותה שעה צהלו פניו של הרה"ק מראדאמסק והודה לו ואמר 'אחר שקבלתי ממך את הספר במתנה, אפילו אם נתן לי ח"י זהובים עבורו לא אמכרנו לך...'. וציווה מיד להגיש יי"ש מיני מגדנות וכיבד את כולם לשתות 'לחיים' עמו שנוהגים בעת שמחה.

באחד הימים, כשהיה כבר רבינו בארץ הקודש ומקום מושבו בעיר הקודש צפת, ערך סעודה גדולה בלי שהייתה לך סיבה מיוחדת, ואף לא היה זה ביומא דפגרא. שאלוהו אנשי שלומו הסובבים אותו לסיבת הדבר, והשיב להם במעשה שהיה וכן היה: 'שהייתי בחוץ לארץ, בא אלי יום אחד שד"ר מארה"ק ושאלתי אותו על כל ענייני ארץ הצבץ, עד שאמר לי כי אבני ארץ ישראל הן אבנים טובות ומרגליות. והנה, כשבאתי ארצה לא ראיתי זאת ואמרת הייתכן שהאיש רימה אותי? עד שפעם אחת פגשתי בו ושאלתיו למה רימתני. השיב לי האיש: 'אם יש עינים שהורות רואים זאת'. כאשר שמעתי כן, ביקשתי לפני השי"ת עד שברוך השם ראיתי שאכן אבני ארץ ישראל הן אבנים טובות ומרגליות, ולכן ערכת את הסעודה'.

רבינו הנהיג בבית מדרשו שבאם אחד מדבר באמצע התפילה היה קונס אותו להביא אונקיה של בראנפין. פעם אירע בעת שהתפלל שמונה עשרה עמדו שני אברכים בקצה בית המדרש ושוחחו בלחש, לאחר התפילה קרא להם ואמר שיואלו להביא אונקיה של יי"ש כקנס על ששוחחו באמצע התפילה. האברכים מאד התפלאו ע"כ ושאלוהו מהיכן ידע שהם דברו באמצע התפילה, הלא הוא עמד באמצע שמו"ע וגם ששוחחו בלחש. אמר להם רבינו: תדעו שבאם אחד הוא מבטיחות הכי גדולה עד שאינו מרגיש שאחד מוציא מכיסו מטפתה הרי אינו בעל מח.

הספה"ק 'בת עין' לא מש שולחנה של הרה"ק רבי אהרן מטשערנאביל זיע"א, ופעם הגיע שוטר שהיה ממונה על אותו מחוץ, ונכנס לבית הרה"ק, ולקח את הספר משום שהיה מודפס ללא רשיון הצענזור וממלא היה אסור להחזיקו, וכמו